

1 decembrie - 7 decembrie

Unitatea și refacerea relațiilor

Textul de memorat: „Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Romani 5:10)

După cum am văzut deja, relația dintre credincioși a fost încordată uneori, chiar și după Cincizecime. Din Noul Testament aflăm cum au procedat conducătorii și membrii bisericii în acele situații. Și ne sunt transmise lecții extrem de valoroase pentru biserica de astăzi. El arată ce rezultate pozitive au aplicarea principiilor biblice și păstrarea unității în Hristos.

În studiul de săptămâna aceasta, vom discuta despre refacerea relațiilor dintre membrii bisericii și despre impactul acestor relații asupra unității noastre în Hristos. Duhul Sfânt lucrează la apropierea oamenilor de Dumnezeu și apropierea noastră unii de alții, la dărâmarea barierelor care ne despart de Dumnezeu și a barierelor care ne despart pe unii de alții. Pe scurt, cea mai mare dovadă a puterii Evangheliei nu este dată în primul rând de declarațiile bisericii, ci de modul ei de viață.

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei: dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Dacă nu avem această dragoste, discuțiile despre unitatea bisericii sunt fără rost.

Duminică, 2 decembrie – Refacerea prieteniei

Pavel și Barnaba au dat mărturie despre Isus împreună. La un moment dat însă, au avut o divergență în legătură cu Ioan Marcu (Faptele 13:13; 15:36-39).

„Acest lucru l-a făcut pe Pavel ca, pentru un timp, să-l judece pe Marcu foarte nefavorabil, ba chiar cu asprime. Barnaba, pe de altă parte, era înclinat să-l scuze din cauza lipsei lui de experiență. El se temea ca nu cumva Marcu să părăsească lucrarea, pentru că vedea în el calități care aveau să-l facă potrivit a fi un lucrător folositor pentru Hristos.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, pp. 124-125

Dumnezeu îi folosea pe toți acești bărbați în lucrarea Sa și disensiunea trebuia rezolvată. Apostolul care predica despre har trebuia să-i arate har tânărului predicator care îl dezamăgise. Apostolul iertării trebuia să ierte. Ioan Marcu s-a dezvoltat sub îndrumarea lui Barnaba (Faptele 15:39) și se pare că, în cele din urmă, Pavel a fost impresionat de schimbarea lui.

1. Ce declarații ale lui Pavel arată că relația sa cu Ioan Marcu a fost refăcută și că și-a recăpătat încrederea în el? Coloseni 4:10,11; 2 Timotei 4:11

Deși puține, informațiile sunt clare. Pavel și-a recăpătat încrederea în Marcu. L-a recomandat cu căldură pentru modul în care a lucrat împreună cu el în biserica din Colose. Către sfârșitul vieții, a insistat ca Timotei să-l aducă la Roma, fiindcă era „de folos pentru slujbă” (2 Timotei 4:11). Lucrarea apostolului a avut de beneficiat de pe urma tânărului predicator, pe care este clar că l-a iertat. Barierea dintre ei a căzut și au putut să colaboreze la răspândirea Evangheliei. Toate neînțelegerile și justificările au fost lăsate în urmă.

De ce să-i iertăm pe cei care ne-au greșit sau ne-au dezamăgit? De ce iertarea nu include neapărat și refacerea relației? De ce nu e necesar să o includă?

Luni, 3 decembrie – De la sclav la fiu

În timpul întemnițării în Roma, Pavel a cunoscut un sclav fugar, pe nume Onisim, al cărui stăpân îi era prieten și era conducătorul bisericii din Colose. Epistola către Filimon este apelul adresat de Pavel acestui prieten de a-l reprimi cu bunătate pe sclav.

Pavel pune preț pe relațiile cu oamenii. El știa că relațiile rupte afectează dezvoltarea spirituală și unitatea bisericii. Resentimentele față de Onisim i-ar fi pătat lui Filimon mărturia creștină și ar fi știrbit mărturia bisericii pentru locuitorii acelei cetăți.

2. Ce principii importante pentru refacerea relațiilor găsim în această scurtă epistolă? Nu uita: cuvântul-cheie este *principii!* Filimon 1-25

Ne-am aștepta ca Pavel să condamne aici relele sclaviei. Însă el a avut o strategie mult mai eficientă. Conștient că Evanghelia ar trebui să înlăture orice diferență de clasă (Galateni 3:28; Coloseni 3:10,11), apostolul l-a trimis pe Onisim înapoi la Filimon, dar nu ca pe un sclav, ci ca pe un fiu spiritual și ca pe „un frate preaiubit” în Domnul (Filimon 16).

El știa care era soarta unui sclav fugar. Putea fi prins oricând și torturat sau omorât. Însă Onisim, care era acum frate de credință al lui Filimon, putea avea un viitor mai bun. Se putea bucura de hrană și de un acoperiș deasupra capului prin grija stăpânului. Refacerea relației putea să-i schimbe radical perspectivele. El devenise un „frate credincios și preaiubit” și un colaborator al apostolului (Coloseni 4:9). Pavel și-a dorit atât de mult ca Filimon să accepte împăcarea, încât a fost dispus să plătească el pentru daunele produse de Onisim.

Pornind de la învățăturile Evangheliei exemplificate aici, ce idee ai putea să aplici la relația dificilă, încordată sau chiar ruptă cu o anumită persoană? Cum pot preveni principiile acestea dezbinarea bisericii locale din care faci parte?

Marti, 4 decembrie – Daruri spirituale pentru unitate

3. Biserica din Corint avea probleme serioase. Ce învățături dă Pavel care să ajute la vindecare și la refacerea relațiilor? 1 Corinteni 3:5-11; 1 Corinteni 12:1-11; 2 Corinteni 10:12-15

Apostolul spune că Isus folosește diferiți lucrători pentru a îndeplini diferite slujbe în biserică. Sa și că toți aceștia lucrează împreună la zidirea împărăției Sale.

Dumnezeu ne cheamă la cooperare, nu la competiție. El ne înzestrează cu daruri ca să colaborăm la slujirea trupului lui Hristos și a societății. Nu există daruri mai importante și daruri mai puțin importante. Toate sunt necesare în biserică. El nu ne-a dat daruri spre folosul personal, ci ni le-a dat, prin Duhul Sfânt, ca să contribuim la răspândirea Evangheliei (1 Corinteni 12:11,18-23).

Nu este înțelept să ne comparăm cu alții, fiindcă fie ne vom descuraja, fie ne vom lăuda. Dacă ni se pare că alții sunt cu mult „superiori” nouă, ne vom deprima și nu ne vom mai împlini lucrarea cu același elan. Iar dacă ne considerăm mai eficienți decât alții în lucrarea creștină, vom cădea în mândrie, sentiment pe care n-ar trebui să-l nutrească niciun creștin.

Ambele atitudini ne fac ineficienți pentru Hristos și pentru părtășia dintre noi. Când vom lucra liniștiți cu cei din sfera noastră de influență, vom fi bucuroși și mulțumiți. Eforturile noastre vor completa eforturile celorlalți membri și biserică lui Hristos va face pași mari spre împărăția Sa.

Ai fost vreodată invidios pe cineva pentru darurile lui spirituale? Ți s-a întâmplat vreodată să te mândrești cu darurile tale? Care au fost urmările?

Miercuri, 5 decembrie – Iertarea

Ce înseamnă să iertăm? Dacă iertăm pe cineva care ne-a făcut un mare rău, înseamnă că îi justificăm fapta? Iar dacă nu-și regretă fapta, merită să-l iertăm?

4. Ce ne spun despre iertare pasajele următoare? Luca 23:31-34; Romani 5:8-11; 2 Corinteni 5:20,21; Efeseni 4:26

Hristos a luat inițiativa împăcării noastre cu Dumnezeu. „Bunătatea lui Dumnezeu” ne „îndeamnă la pocăință” (Romani 2:4). Prin Hristos, noi am fost împăcați cu El pe când eram încă păcătoși, dar nu pentru că ne-am mărturisit păcatul și ne-am pocăit, ci pentru că Hristos a murit pentru noi. Noi trebuie să ne mărturisim păcatele ca să dovedim că suntem conștienți de ele și să cerem iertare (1 Ioan 1:9), nu pentru că Dumnezeu ar avea nevoie de mărturisirea noastră ca să ne ierte. Iertarea nu schimbă atitudinea Dumnezeu față de noi, ci atitudinea noastră față de El.

Dar trebuie să iertăm și noi, chiar dacă cel greșit nu merită. Dacă nu iertăm, aceasta ne va afecta pe noi mai mult decât pe el - durerea sufletească se acumulează și sporește răul pe care ni l-a făcut. Lipsa dispoziției de a ierta și ranciuna produc dezbinări și tensiuni în biserică, iar acestea slăbesc unitatea.

Când îl iertăm pe cel care ne-a greșit, nu îl mai condamnăm, pentru că și Hristos ne-a scutit pe noi de condamnare. Prin aceasta nu-i justificăm fapta, dar putem să ne împăcăm cu el pentru că și Hristos ne-a împăcat cu Sine când I-am greșit. Putem ierta pentru că și noi am fost iertați. Putem iubi pentru că și noi suntem iubiți. Iertarea este o alegere. Putem alege să iertăm în pofida faptelor sau atitudinilor celui care ne-a greșit. Acesta este adevăratul spirit al lui Isus!

Cum ne poate ajuta gândul că Hristos ne-a iertat să învățăm să-i iertăm pe alții? De ce este iertarea un aspect esențial pentru viața noastră creștină?

Joi, 6 decembrie – Refacerea relațiilor și unitatea

5. Care sunt cei trei pași recomandați de Isus când un membru al bisericii păcătuiește împotriva altuia? Cum îi aplicăm la situațiile de astăzi? Matei 18:15-17

Scopul urmărit de Isus prin sfaturile din Matei 18 este să păstreze eventualele conflicte dintre membrii bisericii într-un cadru cât mai restrâns posibil - problema să fie rezolvată direct de cele două persoane implicate. Pe măsură ce crește numărul celor implicați în conflict, cresc și neînțelegerile și pericolul de a fi lezați și alții. Se formează tabere și se trasează linii de luptă. Însă, când creștinii își rezolvă problemele între ei, în spiritul iubirii creștine și al înțelegerii, se creează o atmosferă favorabilă împăcării și Duhul Sfânt poate lucra la inima lor.

În unele cazuri, apelurile personale pentru rezolvarea conflictului rămân fără răspuns. Îndemnul lui Isus este să luăm atunci cu noi unul sau doi inși. Să reținem că acesta este al doilea pas, nu primul! Iar scopul este apropierea oamenilor, nu o distanțare și mai mare. Cel sau cei care îl însoțesc pe cel lezat nu vin ca să-i dea lui dreptate sau să-l învinuiască pe cel care a greșit. Ei vin ca sfătuitori și parteneri de rugăciune plini de iubire și compasiune creștină, pentru a înlesni împăcarea celor doi.

Există și situații în care niciun efort de împăcare nu dă roade. Isus ne învață atunci să aducem chestiunea înaintea bisericii. Aceasta nu înseamnă să ne ridicăm în plin serviciu divin și să spunem ce problemă avem. Locul potrivit (dar numai când primii doi pași spre împăcare au eșuat) este comitetul bisericii. Să reținem totuși că scopul este împăcarea, nu învinovățirea unuia și dezvinovățirea altuia.

„Nu lăsa ca resentimentul să se transforme în răutate. Nu îngădui ca rana să se infecteze și să erupă în cuvinte otrăvite, care întinează mintea celor ce le ascultă. Nu permite ca gândurile pline de amărăciune să continue să umple mintea ta și a lui. Mergi la fratele tău și vorbește cu el despre problema în cauză, cu umilință și sinceritate.” - Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, ed. 2004, p. 371

Vineri, 7 decembrie – Un gând de încheiere

„Când Hristos locuiește în sufletul lucrătorilor, când egoismul este mort, când nu există nicio rivalitate, nicio luptă pentru supremație, când există unitate, când ei se sfințesc, așa încât dragostea unul față

de altul este văzută și simțită, atunci ploaia harului Duhului Sfânt va veni asupra lor tot așa de sigur cum este faptul că făgăduința lui Dumnezeu nu va da greș în nicio iotă sau o frântură de slovă.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, ed. 2010, p. 158

„Ca să stăm în ziua cea mare a Domnului adăpostiți în Hristos, turnul nostru de scăpare, trebuie să îndepărtăm orice invidie și orice luptă pentru supremație. Trebuie să distrugem complet rădăcinile acestor gânduri nesfinte, ca nu cumva să prindă din nou viață. Să ne așezăm în întregime de partea Domnului.” - Ellen G. White, *Evenimentele ultimelor zile*, ed. 2003, pp. 137-138

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 42-48

1. Care sunt cuvintele prin care Iacov a acceptat posibilitatea de a fi lipsit de copiii săi?
2. Cui i-a spus Faraon: „Tot ce este mai bun în țara Egiptului va fi pentru voi”?
3. Câte suflete au venit cu Iacov în Egipt (și cum se explică diferența între cele două cifre)?
4. Pământurile cui au rămas necumpărate de Iosif pentru Faraon, în timpul foametei?

Istoria mântuirii, capitolul 41

5. Ce anume le era evreilor greu să priceapă?